

ратай. Стовари му толкова удари, колкото яйца имаше въ дветѣ кошници и, като си насити душата съ бой, бърже сбра сухи дърва, привърза ги върху гърба на магарето и му рече:

— Хайде сега назадъ въ катуна! Носи тия дърва на жена ми, да накладе огънь.

— А ти кжде ще идешъ?—попита магарето.

— Отивамъ въ гората за гжби. Като се върна довечера, ще ядемъ печени гжби.

— А защо сложи най-отгоре надъ товара чепатата тояга?

— Защото, кога се върна у дома, пакъ ще те бия съ нея.

Магарето въздъхна и тръгна. Вървѣше и потичваше.

— Не,—каза си то на ума,—този магарешки животъ вече ми дотегна. Всѣки день бой, а понѣкога два пжти на день. Азъ да не съмъ сватбарски тжпанъ? Не искамъ повече да живѣя. Ще се хвърля въ рѣката, да се удавя.

Щомъ рече „ще се удавя“ отъ гората изкочи смъртьта и тръгна подире му.

— Тъкмо, — зарадва се тя, — намѣрихъ една душа, която иска доброволно да иде на оня свѣтъ.

Магарето се спусна къмъ рѣката и, когато наближи, намѣсто да мине по моста, засили се къмъ дълбоката вода. Но щомъ натопи предния си кракъ въ водата, бърже го дръпна назадъ като ожилено отъ оса.

— Не съмъ лудо,—каза си то,—да се давя въ толкова студена вода. Ще чакамъ най-добре да огрѣе лѣтното слънце, да напече рѣката, да се затопли водата, че тогава ще дойда да се давя.

Излѣзе нагоре, мина моста и потегли къмъ катуна. Не щешъ, ли край пжтя, на криво клонче кацнало запѣситно-ситно едно славеиче. Дългоухиятъ любитель на пѣснитѣ изведнажъ потъна въ радостъ. Насълзи се отъ умиление.

— Колко е хубавъ живота! — мина презъ ума му.—Като вървя по пжтя, славеи ми пѣятъ. Сълзи текатъ отъ очитѣ ми отъ радостъ, пакъ азъ съ всичкия си магарешки умъ бѣхъ рѣшило да се давя.